

Jakab (első) Apokalipszise

Az Úr volt az, aki hozzám szólt: „Nézd most hát megváltásom beteljesülését. Jelet adtam neked mindezekről a dolgokról, Jakab, testvérem. Nem ok nélkül hívtalak téged testvéremnek, habár nem vagy fizikai értelemben a fivérem. És nem voltam tudatlan veled kapcsolatban, amikor jelet adtam neked – értsd meg és hallgasd szavaim.”

„Semmi sem létezett, kivéve Ő-aki-van. Ő megnevezhetetlen és kimondhatatlan. Én magam szintén megnevezhetetlen vagyok, Ő-aki-van által, mivel én is számos nevet kaptam – kettőt Ő-aki-vantól. És én, előttem vagyok. A nőiséggel kapcsolatban kérdeztél tehát, a nőiség létezik, de a nőiség nem az első volt. Saját maga hatalmassága és isteni tulajdonságai hívták a létezésbe. Én azonban nem léteztem megszületésem előtt, mivel csak egy képmása vagyok Ő-aki-vannak. Ám a megvalósulásba hoztam képmását, ezért Ő-aki-van fia megismerhetik mely dolgok az övéik és melyek idegenek (számukra). Figyelj, teljes egészében kinyilatkoztatom neked ezt a misztériumot. Azért, hogy holnap után felfogják. Ám megváltásom közel lesz.”

Jakab így szólt: „Mester, azt mondtad: 'Meg fogják érteni.' De mit tehetnék én?” Így felelt: „Nem kell félned, Jakab. Te is meg fogod érteni, amit ők. De hagyd el Jeruzsálemet (Úr-sólymot). Azért, mert ő az aki mindig a keserűség poharát adja a fény fiainak. Igen nagyszámú archon lakhelye. Megváltásod azonban számukra lesz fenntartva. Így hát megértheted kik ők és mifélek. Te leszel [...] És figyelj. Ők nem [...] hanem archonok [...] E tizenkettő [...] le [...] archonok [...] egészen saját hét napjukig.”

Jakab így szólt: „Mester, tizenkétszer hét nap van és nem hétszer, amint a szövegekben áll?” Az úr így felelt: „Jakab, az, aki e szöveg szellemében szól, korlátozott a felfogóképessége. Én azonban kinyilvánítom számodra mi származik attól, akinek nincs száma. Adok neked egy jelet az ő számáról. Ezért tehát ha valami létrejön tőle, akit nem lehet megmérni, jelet adok neked a mértékével kapcsolatban.”

Jakab így szólt: „Mester, figyelj rám hát, megkaptam a számukat. Hetvenkettő a mértékük!” Az Úr így felelt: „Ez a hetvenkét menny, ezek az ő alárendeltjeik. Ezek hordozzák valamennyi hatalmuk erejét, és mindez általuk jött létre; és ők voltak azok, akik szétosztották mindenfelé, a tizenkét archon fennhatósága alatt létezve. A közöttük lévő belső hatalom létrehozta az angyalokat és a megszámlálhatatlan seregeket. Ő-aki-van, azonban odaadta [...] minek következtében [...] Ő-aki-van [...] nincs számuk. Ha számot szeretnél adni nekik, nem fog sikerülni, amíg el nem dobod magadtól a vak gondolataidat, a hús köteléke magába zár téged. És azután eléred Ő-aki-vant. És nem leszel többé Jakab, sokkal inkább te leszel az Egy-aki-van. És mindannyian, akiknek nincs száma, meg lesznek nevezve.

<Jakab így szólt>: „Mester, miképpen érhetem el Ő-aki-vant, hiszen mindezek a hatalmasságok és seregek ellenem készülődnek?” Azt felelte nekem: „Azok a hatalmasságok nem kifejezetten ellened készülődnek, hanem sokkal inkább egymás ellen. Igazából én vagyok az, aki ellen készülődnek. És más hatalmasságokkal együtt készülődnek. Döntés alapján készülnek ellenem. Nem adtak [...] nekem ebben [...] általuk [...] ezen a helyen [...] szenvedve, fogok [...]. Nem akarja és nem fogja rendreutasítani őket. Ám csend lesz bennem és rejtőző misztérium. Megkeményedek haragjuk miatt.”

Jakab megkérdezte: „Mester, ha maguk közt ellened készülődnek, akkor nincs szemrehányás?

Tudással érkeztél,
Hogy rendreutasítsd őket feledékenységük miatt.
Emlékezettel érkeztél,
Hogy rendreutasítsd őket tudatlanságuk miatt.

Azonban kíváncsi voltam rád.

Habár mély tudatlanságba süllyedtél,
semmit sem mocskoltál be,
Habár mély butaságba süllyedtél,

Mégis megőrizted emlékezed.
Sárban jártál,
a ruhád mégsem piszkolódott be,
nem temetett be erkölcstelenségük,
és nem ragadtak magukkal.

És nem voltam olyan, mint ők, ám mégis mindent magamra öltöttem az övéikből.

Felejtés van bennem,
habár emlékszek olyasmikre, mely nem az övék.
[...] van bennem
Benne vagyok az ő [...]

[...] tudás [...] nem a szenvedésükben [...]. Azonban félelem töltött el előttük, mivel ők uralkodtak. Mik a szándékaik? Mit mondhatnék nekik? Vagy mi az a szó amit mondhatnék, hogy megszabadítsam őket?

Az Úr így válaszolt: „Jakab, dicsérendő az értelmed és a félelmed. Ha továbbra is csüggedt leszel, akkor semmiben sem fogsz hinni a megváltásodon kívül. Ezért figyelj, teljesé teszem ezt sorsot ezen a Földön, miként azt a mennyből elmondtam. És kinyilatkoztatom számodra megváltásodat.”

Jakab mondta: „Mester, ezen dolgok elmúltával miként jelensz meg újra nekünk? Miután elfogtak és beteljesítetted a sorsot, felmész az Ő-aki-vanhoz”. Az Úr így felelt: „Jakab, ezen dolgok végeztével mindent fel fogok fedni számodra, nem csak a te kedvedért, hanem az emberek hitetlensége miatt, ezért hűség lakozhat majd bennük. Nagy sokaság támadja majd hűségüket, ezért megnövelik [...]. Ezután megjelenek az archonok előtt, hogy megfeddem őket. És felfedem számukra, hogy ő nem felfogható. Ha felfognák őt, valamennyiüknél hatalmasabb lenne. Most elmegyek. Emlékezz a dolgokra melyeket mondtam neked, és hagyd hogy a maguk útját járják.” Jakab így szólt: „Uram, sürgetni fogom szavaid megvalósulását.” Az Úr búcsút mondott neki és beváltotta szavait.

Amikor Jakab hallott a rá váró szenvedésről és vigasztalanságról, várta az Ő eljövételének jelét. És Ő eljött jó néhány nap után. És Jakab felment a hegyre, melyet „Gaugelan”-nak hívnak, tanítványaival együtt, akik hallgattak rá, mivel ők is vigasztalanok voltak, és ő volt [...] a vigasztaló, mondván: „Ez a [...] második [...]” Ezután a tömeg szétszéledt, de Jakab ottmaradt [...] ima [...] szokása szerint.

És az Úr megjelent neki. Azután abbahagyta az imát és megölelte őt. Megcsókolta, mondván: „Mester, Megtaláltalak! Hallottam szenvedésedről, melyet kiálltál. És nagyon vigasztalan voltam. Ismered részvéteimet. Ezért, ezen elmélkedve, azt kívántam, bárcsak ne látnám ezeket az embereket. Nekik felelniük kell mindazokért a dolgokért, melyeket elkövettek. Ezekért a dolgokért melyeket elkövettek, megfelelő büntetést érdemelnek.”

Az Úr így szólt: „Jakab, ne aggódj miattam és ezek miatt az emberek miatt sem. Én vagyok ő, akit magamban hordozok. Soha sem szenvedtem semmilyen módon, és nem voltam vigasztalan sem. Ezek az emberek semmiféle kárt nem okoztak nekem. Ezek az emberek olyasféléképpen léteznek, mint az archonok egy típusa, és megérdemelten pusztulnak majd el általuk. Ám [...] az archonok [...] aki volt [...] de mióta ez [...] haragban vele [...]. Az igaz [...] az ő szolgája. Ezért a neved 'Jakab az igaz'. Láthatod miképpen válsz megfontolttá amikor velem találkozol. És befejezted ezt az imát. Nos mivel Isten igaz embere vagy, ezért megöleltél és megcsókolált engem. Bizony mondom neked, hatalmas haragot és dühöt kavartál magad ellen. De (ez azért történt, hogy) ezek a többiek életre keljenek.”

Ám Jakab félénk volt és elkeseredett. És igen vigasztalan. És mindketten leültek egy sziklára. Az Úr így szólt hozzá: „Jakab, most átesel ezeken a szenvedéseken. De ne légy szomorú. A hús gyengesége miatt. Meg fogja kapni, ami elrendeltetett számára. De te ne legyél félénk vagy rémült.” Az Úr elhallgatott.

Amikor Jakab mindezeket hallotta, kitörölte a könnyeket a szeméből és igen keserűen [...] mely [...]. Az Úr ezt mondta neki: „Figyelj Jakab, felfedtem számodra megváltásodat. Amikor elfognak téged, és átesel ezeken a szenvedéseken, a seregek felfegyverzik magukat ellened, hogy <ők> megragadjanak téged. És különösképpen hárman közülük ragadnak meg téged – ők, akik úgy ülnek (ott), mint hídvámszedők. Nemcsak, hogy hídvámot

követelnek, de elragadják a lelkeket is rablás által. Amikor hatalmukba kerülsz, egyikük, aki az ör közöttük, így szól majd hozzád: „Ki vagy te és honnan jössz?” Te így válaszolsz akkor: „Én a fiú vagyok és Atyámtól jövök.” Azt mondja majd neked: „Miféle fiú vagy te és miféle atyához tartozol?” Te így felelsz neki: „A Létezés-előtti Atyától vagyok, a fia a Létezés-előtti Egynek.” Amikor ezt mondják neked [...] Te így felelsz neki: [...] benne [...] hogy én hatalmas [...]”

[...] idegen dolgoknak?” Te így felelsz neki: „Ők nem teljesen idegenek, azonban Achamoth-tól valók, aki a nő. Ő pedig ezeket szülte, amint kivált a Létezés-előtti Egynek fajtájából. Így hát ők nem idegenek, hanem a mieink. Ők valójában a mieink, mert ő, aki az úrnőjük, a Létezés-előtti Egytől származik. Ugyanakkor ők idegenek is, mivel a Létezés-előtti Egy nem érintkezett vele (az úrnővel), mielőtt az őket megszülte.” Akkor ő ismét így szól hozzád: „Hová tartasz?” Te így felelsz majd: „Arra a helyre, ahonnan jöttem, visszatérek oda.” Amikor pedig ezeket a dolgokat mondod, megszabadulsz majd támadásaiktól.”

„Ám amikor odaérsz ehhez a három csatlóshoz, akik elragadják a lelkeket rablás által azon a helyen [...] ezeket. Te [...] egy hajó [...] sokkal inkább, mint [...] annak, akit te [...] neki [...] eredetét. Te is lehiggadsz [...]. Azonban szólítom a romolhatatlan tudást, mely a Bölcsesség, aki az Atyában van (és) aki Achamoth anyja. Achamothnak nem volt apja vagy férfi hitvese, ő nő a nőtől. Férfi nélkül szült téged, mivelhogy egyedül volt (és) tudatlanságban, nem tudta anyja milyen életeken ment át, úgy gondolta egyedül élt. Azonban kiáltok anyjáért. És ők zűrzavarba zuhannak (és) vádolni fogják eredetüket és anyjuk fajtát. Te azonban eljutsz oda, ami a tied [...] te majd [...] a Létezés-előtti Egy.”

„A tizenkét tanítvány és a tizenkét pár típusai ők [...] Achamoth, mely nevet „Bölcsesség”-nek fordítanak. És aki én magam vagyok, (és) aki a romolhatatlan Bölcsesség, aki megvált majd téged, és (akik) az Ő-aki-van összes fia – ezeket a dolgokat tudják és el vannak rejtve bennük. El fogod rejtetni <ezeket a dolgokat> magadban, és hallgatni fogsz. Ám ki fogod nyilvánítani mindez Addainak. Mikor eltávozol, azonnal háború lesz ezen a földön. Sirasd meg akkor őt, aki Jeruzsálemben lakik. Szívleltesd meg mindezen dolgokat Addaival. A tizedik évben ültess le és írasd le vele. És amikor leírta [...] ők oda fogják adni neked [...] nála van a [...] a neve Lévi. Aztán el fogja hozni [...] szót [...] amit korábban mondtam [...] egy nő [...] Jeruzsálem az ő [...] és két fiút nemz neki (a nőnek). Ők fogják örökölni ezeket a dolgokat és az ő megértésének képességét aki [...] felmagasztal. Ők fogják megkapni [...] általa az értelmet. Kettejük közül a pedig fiatalabb a nagyobb. És ezek a dolgok rejtve maradnak őbenne, amíg el nem éri a 17. életévét [...] elkezd [...] általuk. Rendkívüli módon fogják követni, mivel az ő [...] társaság. Általuk fog kinyilvánítani, és ők kinyilvánítják e szót. Azután nemzőjévé válik [...]

Jakab így szól: „Meg vagyok elégedve [...] és ők [...] az én lelkem. Még egy dolog amit megkérdezek: ki ez a hét nő akik a tanítványaid közül valók? És vedd észre, valamennyi nő magasztal téged. Engem is ámulatba ejt, az erőtlén testek miként tudnak erőssé válni a bennük levő felfogóképesség által.” Az Úr ezt mondta: „Te [...] jól [...] a szelleme a [...] a gondolat szelleme, a tanács szelleme [...], a szellem [...] a tudás szelleme [...] a félelmüké [...] amikor áthaladt ennek az archonnak a lélegzetén, akinek neve Adonaiosz [...] őt és [...] tudatlan volt [...] amikor leszámaztam tőle, ő emlékezett rá, hogy az ő fia vagyok. Kegyes volt hozzám akkoriban, mint a fiához. És aztán, mielőtt <én> megjelentem itt, <ő> odadobta őket ezen emberek közé. És a mennyből pedig a prófétákat [...]”

Jakab így szól: „Mester, [...] én [...] mindannyian [...] bennük különösen [...]” Az úr azt mondta: „Jakab, dicsérlek téged [...] sétálni a földön [...] a szavakat, miközben [...] rajta [...]. A keserű pohár tőled való eltávolítása végett. Néhányan [...] -ből ellened készülődnek. mivel elkezdted megérteni eredetüket a gyökerektől a végig. Vess el magadtól minden törvényteleniséget. És óvakodj, mert irigyelnek téged. Amikor az észlelés eme szavait mondod, bátorítsd ezt a négyet: Salomé és Máriát, és Mártát és Arsinoe-t [...] mivel ő elvesz néhányat [...] nekem, ő a [...] becsült ajánlatok és [...]. Ám én [...] nem ezen a módon, de [...] első gyümölcse a [...] emelkedő [...] ezért az Isten hatalma megjelenhetett. A romlandó felemelkedett a romolhatatlanhoz és a női alkotórész elért ehhez a férfi alkotórészéhez.”

Jakab így szól: „Mester, a három (dologban), azután, az övük [...] eldobva. Mivel becsmérelték, és üldözték őket [...]. Figyelj [...] minden [...] bárkitől [...]. Mivel megkaptad [...] tudását. És [...] hogy ami a [...] menj [...] meg fogod találni [...]. Ám én előre megyek és kinyilatkoztatom mindazt, hogy higgyenek neked, így eltelhetnek kegyelemben és megváltásban, és ez a kinyilatkoztatás beteljesedik..

Abban a pillanatban hirtelen eltávozott és megdorgálta a tizenkettőt és elragadta tőlük a meglelégedettséget, amit a tudás útja kapcsán éreztek [...]

[...]. És a többségük [...] amikor látták, a küldött megértette [...]. A többiek [...] mondta: „[...] őt erről a földről. Mert nem méltó az életre”. Ezeket a dolgokat félték aztán. Felemelkedtek, mondván: „Nincs részünk ebben a vérben, csak egy ember veszett el igazságtalanul.” Jakab így távozott [...] pillantás [...] értünk [...] őt.

[Fordította Aranyi László](#)

[Vissza a nyitólapra](#)